

ASSUMPTA
EST

MARIA IN COELUM

อาสนวิหารอัสสัมชัญ

“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

มีเพื่อนในเฟซบุ๊กคนหนึ่ง เอรูบที่มีพ่อกับพ่อเล็ก หรือน้องชายฝาแฝดของพ่อ ที่ถ่ายคู่กันเมื่อวันพุธที่ 7 มีนาคม เวลาที่พ่อไปจัดเข้าเงียบของชมรมฆราวาสเขต 1 ที่วัดพระมารดานิจจานุเคราะห์ ไปโพสต์ใน

เฟซบุ๊ก เดียวนี้ ยิ่งแก็กยิ่งดูไม่เหมือนกัน แต่สำหรับคนที่ไม่คุ้นเคย ก็อาจสับสนได้ ทำให้พ่อคิดถึงสมัยเด็กๆ เราสองคนคงดูเหมือนกันมากกว่านี้ โดยเฉพาะเวลาที่แต่งตัวเหมือนกันด้วย แต่กระนั้น ก็พอมีอะไรให้สังเกตแยกแยะอยู่บ้าง อย่างที่ชาวบ้านมักจะพูดว่า “ไอ้ใหญ่ หน้าเล็ก ไอ้เล็ก หน้าใหญ่” (“หน้าใหญ่” ในที่นี้ หมายถึง ขนาดของใบหน้าครับ ส่วนหน้าใหญ่ ในอีกความหมายหนึ่งนั้น คงใหญ่พอกัน) แต่ในกรณีที่ไม่ได้อยู่คู่กันให้เปรียบเทียบ ก็เป็นปัญหาอีก ตอนนั้น เขาก็ให้สังเกตว่า “ไอ้ใหญ่ มีไฟที่จมูก” ไฟหรือที่จริงคือ ตำนินดำ เม็ดเล็กๆ บนจมูกเลยกลายเป็นเหมือนเครื่องหมายการค้าประจำตัวของพ่อไป หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง คือ ใครๆ รู้จักพ่อได้ ก็ด้วย รอยตำหนิตำที่ไม่งดงามเลยนั่นแหละ

ความผิดบกพร่องใดๆ ก็อาจสื่อถึงคุณค่าที่สูงกว่า ของสิ่งที่ดีทั้งหลายได้เหมือนกัน เหมือนเวลาที่เราอยู่ในความมืด เราเห็นคุณค่าของความสว่าง ในเวลาที่เราอยู่ในความหนาวเย็น เราเห็นคุณค่าของความร้อน ในเมื่อเรามนุษย์ไม่อาจปฏิเสธความอ่อนแอ และความผิดพลาดต่างๆ ก็จงใช้สิ่งเหล่านี้มองให้เห็นถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ประทานแก่เรา

ใครที่เคยชมภาพยนตร์เรื่อง The King’s speech คงรู้จักกษัตริย์ของอังกฤษในสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 พระนามว่า พระเจ้าจอร์จ ที่ 6 ทรงได้ขึ้นครองราชย์ แทน พระเชษฐา ที่ทรงสละราชบังลังก์ไป เพื่อมีชีวิตครอบครัวที่เป็นอิสระ แต่พระเจ้าจอร์จ ที่ 6 ทรงมีปมด้อย ประการหนึ่งคือ พระองค์เป็นคนพูดติดอ่าง และพระองค์ก็รู้สึกอับอายต่อปมด้อยนี้ อย่างไรก็ตามสิ่งที่

น่าชื่นชมคือ พระองค์ได้ชื่อว่าเป็นแบบฉบับของผู้ที่พยายามเอาชนะปมด้อยของตน และมีความหนักแน่นในตนเอง พอยังจำฉากหนึ่งในภาพยนตร์ได้ดี และอดหัวเราะไม่ได้ทุกที ในการเตรียมพิธีขึ้นครองราชย์ พระองค์ขัดแย้งกับพระอัครสังฆราชในเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนคนหนึ่ง ที่พระองค์ต้องการให้อยู่ใกล้ชิดเพื่อให้คำแนะนำในเรื่องการพูด แต่พระอัครสังฆราชไม่เห็นด้วย เพราะผิดธรรมเนียมที่สุดจึงพูดเชิง चुกษัตริย์ว่า “**กระหม่อม เป็นคนที่จะสวมมงกุฎให้พระองค์นะ**” พระองค์หยุดคิดเล็กน้อย และตอบด้วยความสุภาพ แต่หนักแน่นว่า “**แต่นี่เป็นศิระษะของเรานะ**” อีกตอนหนึ่งในตอนท้ายของเรื่อง พระองค์ต้องพูดกระจายเสียงไปทั่วประเทศ เพื่อนำอังกฤษเข้าสู่สงครามกับเยอรมันนี้ และเรียกร้องให้ ประชาชนร่วมใจเป็นหนึ่งในการต่อสู้ กลับปรากฏว่า การที่พระองค์ค่อยๆพูดแต่ละคำ ซ้ำๆ ด้วยความพยายามอย่างเห็นได้ชัด กลับเรียกศรัทธาและชื่นชมจากทุกคนได้อย่างน่าประทับใจ เป็นการพูดที่กินใจ และดีที่สุดในเท่าที่ใครๆ เคยได้ยิน จากผู้พูดที่เป็นคนติดอ่าง เพื่อนคนที่คอยแนะนำการพูด ให้ข้อสังเกตกับพระองค์ว่า บางคำยังสะดุดอยู่ พระองค์กลับพูดว่า “**ก็ต้องสะดุดบ้าง ประชาชนจะได้รู้ว่า เป็นเราเอง**”

พระองค์ใช้ประโยชน์จากปมด้อยได้ดีจริงๆ !!!

นี่แหละ สำหรับคริสตชนผู้มีความเชื่อ เมื่อมองดูกางเขน สามารถมองเห็น ความหวังและชีวิตได้ “**โมเสสได้ยกธูปขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันทใด บุตรแห่งมนุษย์ ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันทนั้น เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร**” (ยน. 3, 14-15)

เวลาที่พระวรสารพูดถึง “**ความสว่าง เข้ามาในโลกนี้แล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง**” พอมีก็นึกถึงบทเรียนจากการมอง จุดดำเล็กๆบนกระดาษขาว แล้วเราเห็นแต่จุดดำของสิ่งเลวร้าย โดยไม่เห็นพื้นที่ขาวกว้างใหญ่ของสิ่งดี นี่อาจเป็นความหมายหนึ่งของการที่มนุษย์รักความมืดก็ได้

มีใครคนหนึ่ง เตือนใจตนเองว่า “**ถ้าปีศาจมีจริง พระเจ้าก็ต้องมีจริงด้วย**” อาจขยายความต่อได้ว่า ถ้าเราประสบกับความเลวร้าย เราก็ยังมีความหวังได้ในสิ่งที่ดี เพราะสิ่งที่ดีนั้น มีอยู่เสมอเช่นกัน ฉะนั้น จงอย่าให้ชีวิตสะดุดหยุดล้มที่ความเลวใดๆ เพราะชีวิตยังสามารถจบลงได้ที่ความดีงามอีกมากมาย

